

тенка" и др. станали известни стихотворения от сбирката му "Да бъде ден".

Към залез слънце, ковчега бе поставен пред зинал гроб и започнаха речи. Изпраща го партията, изпращат го младежите, журналисти, писатели, художници... Дребен, слаб и потъмнял от скръб, бащата на Христо шепти: "Стига речи, Трябаше по-рано." Тези думи на покрусения баща бяха справедлива критика. Ние не съумяхме да помогнем на болния другар, да разберем колко е зле и с каква мъка той се лекува, защото той беше много скромен и не говореше за себе си.

Земята погълна младия борец и поет когато слънчевия диск потъваше зад любимата му и възпята от него Люлин планина. Настъпи мрак.

април 1950 год.

